

vedblive at svare disse Afgifter, naar deres nærværende Naboer ere fritagne derfor, er der ingen Grund til at vedtage Bestemmelsen; men saaledes som Folks Tænkemaade er, er jeg, ligesom Udvalgets Flektal gaet ud fra, at man vil finde denne Afgift i høi Grad trykkende, naar man ser sine Naboer være fri for den, og det vil saaledes komme til at gaa ud over Præsten, som har et billigt Krav paa at faae denne Indtægt, og af hvis samlede Indtægt den ofte udgjør et temmelig betydeligt Betsp. Der er Præstetals, hvor Indtægterne af Offer og Accidenter kan anslaaes til 7 a 800 Rd., altsaa til 14 a 1,600 Kr. og hvis største Delen deraf faldt bort, vilde disse Præster lide et uforfyldt Tab, som de have et Billighedskrav paa senere at faae erstattet. Hvorledes det kan lade sig gjøre, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg tror, det vil være vanskeligt. Men da der er mange Bestemmelser, som Udvalget vil komme til at tage under fornyet Overveielse mellem anden og tredie Behandling, skal jeg med største Fornøielse ogsaa forelægge Udvalget denne Bestemmelse til nærmere Prøvelse, og det er jo muligt, at de Medlemmer, der ikke hidtil have villet udtale deres bestemte Mening, ved de Bemærkninger, de have hørt her i Salen, ville finde sig foranledigede til at gjøre det. — Jeg beder om, at Forslaget foreløbig maa blive vedtaget og blive staaende, saa skal det blive nærmere overveiet og prøvet. Jeg indrømmer gjerne den høitærede Minister, at Vædringsforslaget under Numer 44 ikke er saa særdeles nødvendigt, og at det havde været bedre, om „fra 1ste April 1877“ var bleven staaende i Mindretallets nu ændrede Forslag, men det kan jo ikke blive staaende, naar Præstetaldenes Inddeling skalde ske ved Lov; thi naar denne Lov kan blive færdig, kan jo Ingen forudse; derved er det slet, at den er falden ud, men den kan jo sættes ind igjen, det er der Intet i Veien for.

Griksen: Jeg vil blot sige, at jeg heller ikke har været blind for de Ulemper, som Forslaget under Nr. 43 vil fremkalde, men for mig staar det rigtignok saaledes, at disse Ulemper og de Ubilligheder, der ville fremkaldes, ere forsvindende lige over for de Ubilligheder, der ville fremkomme derved, at der til enkelte Embeder i en længere Arrække bliver udredet disse Udgifter paa samme Tid, som andre Embeder ikke faae dem. Jeg tror ikke, at disse to Ting staa i godt Forhold til hinanden. — Med Hensyn til Mindretallets Forslag under Nr. 42 maa det maasse være mig tilladt at gjøre en lille Bemærkning. Det erede Mindretal har motiveret dette Forslag saaledes, som om det kun var de Præster, der sidde med smaa Lønninger, der særlig være interesserede i, at de kom ind under Loven; men jeg vil bede erede Medlemmer lægge Mærke til, at efter den Stilling, det samme erede Min-

dretal indtager lige over for Forslaget under Nr. 43, ville Menighederne være lige saa meget interesserede i, at Præsten gaar ind under Loven, thi saa vilde disse Menigheder netop strax faae den Begunstigelse, at Offer og Accidenter bortfalde.

Carlsen: Jeg maa med Hensyn til Forslaget under Nr. 43 sige, at jeg altid med megen Misgunst har set de Forsøg, som man gjentagne Gange har gjort for at konvertere det oprindeligt frivillige Bidrag til pligtige Afgifter. Jeg vilde derfor paa ingen Maade være gaet ind paa dette Vædringsforslag, hvis det havde fastslaaet disse tvungne Afgifter for bestandig, men jeg kan ikke negte, at jeg i Udvalget, efter at jeg havde hørt, hvad der fra anden Side blev fremhævet med Hensyn til den Mistemning, der kunde komme ind i de Menigheder, der fremdeles i længere Tid være tvungne til at betale, ogsaa for saa vidt blev omstent, at jeg, naar det kun var en midlertidig Udelse, havde kunnet stemme for den, forudsat, at den erede Minister havde sat Pris derpaa; men efter at jeg har hørt, at den erede Minister ikke sætter nogen Pris derpaa, kan jeg for min Del ikke andet end stemme mod Vædringsforslaget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Det er kun et Par enkelte Bemærkninger, som jeg skal tillade mig i Anledning af de, siden jeg sidst havde Ordet, faldne Ytringer. Den erede Ordfører bemærkede, at man kunde ændre Forslaget under Nr. 41 saaledes, at Kommissionerne kom til at sammentræde strax efter, at Loven var traadt i Kraft, og at man derved vilde opnaa haade at fikke en mere ensartet Fremgangsmaade, og ogsaa en billigere Udprøvelse af disse Forretninger; det er jeg fuldkommen enig med ham i, og da der nu ved Sagens Behandling igaar blev antydet en anden Fremgangsmaade med Hensyn til, hvad der omhandles i § 12 — lad mig sige dette i Almindelighed — altsaa med Hensyn til Fastkøttelsen af, hvilket Areal af Præstegaardsjorderne der skal blive tilbage ved Præstetaldene, var det vistnok meget hensigtsmæssigt, at man fulgte den nu angivne Vej, hvis man vilde gaa ind paa det igaar antydede Forslag, nemlig at sætte „efter en ny Matrikulering“ — thi det har jeg nemlig senere hørt skalde være Meningen — „af Præstegaardene“. Derved stiller Sagen sig endel anderledes, end jeg igaar troede. Hvis man vil fastsætte efter en ny Matrikulering saameget boniteret Areal, som svarer til to Tønder Hartkorn, eller, om man vil sige det paa en anden Maade, til 144,000 □ Alen, vil det være overmaade rigtigt, at det Held sker paa engang. Det er jeg aldeles enig i at antage. Derfor vil det paa naturlig Maade være at henvise til nærmere Behandling og Overveielse